

עפ"ת 5903/05/14 - לאון יהודה דידה ברמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 5903-05-14 ברמי נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
לאון יהודה דידה ברמי
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער הופיע

ב"כ המשיבה - עו"ד רוני מודריק

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער רשם השוטר טל משה, **עת/1** בבית משפט קמא, דו"ח ביום 18.03.13 על כך שבהיותו ברח' משה דיין-לה גארדיה בתל-אביב, בניגוד לתקנה 67(א) לא נתן זכות קדימה להולך רגל שחצה את מעבר החציה.

בדו"ח שנרשם על-ידי השוטר באותו מעמד ובכתב האישום המודפס שהוגש נגד המערער, הואשם בכך שבהתקרבו למעבר החציה לא אפשר להולכי רגל, שחצו במעבר, להשלים את החציה.

המערער בחר שלא לשלם את ברירת המשפט בסך 500 ₪ ודרש את יומו בבית המשפט. ואכן, משכפר המערער בבית המשפט בישיבת ההקראה, נדחה הדיון לשמיעת ראיות ליום 02.03.14 בפני כב' השופט ע. נהרי בבית המשפט לתעבורה בתל-אביב.

מטעם התביעה העיד, כאמור, השוטר טל משה. המערער העיד לעצמו.

בישיבת המענה בפני בית משפט קמא, בנוסף לכך שכפר באחריותו למעשה, טען המערער שיש בידו גם תמונות שצילם עובר לאירוע. אותן תמונות לא הוגשו בבית משפט קמא ובית משפט קמא זקף זאת לחובתו של המערער בהכרעת הדין המרשיעה.

בהכרעת דינו בית משפט קמא נשען על שני עמודי תווך - האחד, עדותו של השוטר לגביו אמר בית משפט קמא בעמ' 2 ש' 11 להכרעת הדין "**השוטר עשה עליו רושם מהימן ומקצועי בעדותו. השוטר ערך דו"ח מפורט...**". עמוד התווך

האחר היה דבריו של המערער עצמו בעדותו בבית המשפט ובסיכומיו. בית משפט קמא אמר בעניין זה בעמ' 5 להכרעת הדין החל מש' 12 "חזוק ניכר לגרסת השוטר מצוי אם כן, כאמור, בעדותו של הנאשם עצמו, על כי היה הולך רגל נוסף שהנאשם מחויב היה בנסיבות ליתן זכות קדימה, אך לא נתן לו זכות קדימה".

עוד אמר בית משפט קמא, למשל בעמ' 4 החל מש' 12 "הנה כי כן, הנאשם עצמו מודה ומספר בבית המשפט שהולך רגל...ירד לכביש לאי-התנועה...".

ההלכה המבוססת היא, כידוע, שאין ערכאת הערעור מתערבת בקביעות עובדה, בוודאי בממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות חריגות. נאמר למשל בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (05.06.13) "ברבות הימים, בכך אין כל חדש, התפתחו בפסיקתו של בית משפט זה חריגים לכלל המצמצם את התערבות ערכאת הערעור בקביעות מהימנות וממצאים עובדתיים של בית משפט קמא...". באותו פסק דין מפורטים החריגים, ובהם החריגים בדבר ראיות בכתב, או כאשר נפלה "טעות משמעותית בהערכת מהימנות העדים שנשמעו בפניו, באופן המבטל את העדיפות המותנית לו, על דרך הכלל".

הנני סובר שבמקרה זה נפלה טעות תחת ידו של בית משפט קמא, בעיקר בעמוד התווך של הכרעת דינו הקשורה על הסתמכותו על דברי המערער לצורך מציאת הודאה בהם לצורך הרשעה.

ראשית יאמר, שראוי שבית משפט לא יעשה שימוש בדברים שאומר אדם בסיכומיו כאילו נאמרו תחת אזהרה בעדותו, ובכך טעה בית משפט קמא (לא חשוב אם מדובר בנאשם שהוא אזרח, עו"ד או נאשם שהוא עו"ד).

העיקר הוא שבית משפט קמא החמיץ את עיקר דבריו של המערער בכך שלא שם לב שכל אחד מציטוטיו בהכרעת הדין את דברי המערער בעדותו, יש המשך ההופך את משמעות הדברים שבית משפט קמא עשה בהם שימוש.

לא ניתן בשום פנים ואופן לקבוע כפי שקבע בית משפט קמא, שהמערער הודה ואימץ את גרסת השוטר, שהוא נכנס למעבר החציה כאשר הולכת הרגל הייתה עליו. ברור לחלוטין מדברי המערער בעדותו שגרסתו היא שכאשר רכבו כבר היה על מעבר החציה, רק אז התפרץ הולך הרגל למעבר החציה, ואם בית משפט קמא הבין אחרת את הדברים, נפלה טעות תחת ידו.

בית משפט קמא בהכרעת דינו בעמ' 3 החל מש' 13 מצטט את המערער מעמ' 5 ש' 19-21 החל מהמילים "אני זוכר...זה ג'יפ". ציטוט זה אכן מתיישב עם גרסה שיש בה ראשית הודאה, אבל המערער לא סיים את דבריו כך בעדותו בבית המשפט, אלא המשיך ואמר "כשאני התחלתי לנסוע על מעבר החציה, לא ירדה עדיין. ההערכה שלי שהשוטר, מאחר והיה עסוק עם האופנוע...".

כך גם בציטוט האחר של בית משפט קמא ציטוטו מתחיל "ראיתי מצד שמאל..." ומסתיים בציטוט חדש "אולי מיהרה", אבל המערער בעדותו לא סיים באלה המילים, אלא "שאסע כבר משם. כשעליתי על מעבר החציה עם הרכב...כלומר, כשאני נסעתי היא עוד לא ירדה".

בוודאי שציטוטו של בית משפט קמא מוציא את דברי המערער בהקשרם והופך את משמעותם.

גם בציטוטו השלישי את המערער בבית משפט קמא מצטט את הדברים "אם אמרתי שהולכת הרגל באה...את הסיבוב" (עמ' 6 החל מש' 12), אבל המערער בהמשך הדברים אמר דברים הפוכים "אני אומר שהתחלת הרכב שלי

הייתה בסוף מעבר החצייה והאישה התחילה לרדת והאטה, אני כבר לא יכולתי לעצור".

אי-אפשר בשום פנים ואופן ללמוד הודאה או ראשית הודאה או תמיכה בגרסת התביעה בדברי המערער מבלי לעוותם.

גם הציטוט מסיכומיו של המערער מעמ' 9 ש' 5-6 הוא ציטוט חלקי המחטיא את כוונת המערער בסיכומיו.

בנוסף לדברים הללו, ולעניין עמוד התווך האחר של הכרעת הדין, בית משפט קמא אכן קיבל את טענת המערער לערעורו, לא שם לבו לכך שהשוטר היה עסוק עם דו"ח אחר. אם אכן השוטר כבר היה מסיים עם רישום הדו"ח הקודם וטיפול באדם שלו ערך דו"ח קודם לכן, אזי המערער לא יכול היה לדעת את זה, ועובדה שהמערער ראה שהשוטר עוסק עם מישהו אחר, נותן יסוד למחשבה שטענתו של המערער כי השוטר לא היה מרוכז כולו בעבירה שהוא עבר, יש בה ממש.

בית משפט קמא גם לא נתן לבו למכשולי קו הראייה שהשוטר הודה בקיומם - תחנת אוטובוס, עמוד חשמל, ואולי עמוד תמרור. בית משפט קמא טען שהמערער לא הוכיח את אותם מכשולים - מה דרושה לנו ההוכחה כאשר השוטר הודה בדברים ואישר אותם?

המערער, בראשית הדיון היום, ביקש שבית המשפט יקבל את אותם צילומים שלא הציג בפני בית משפט קמא, ובקשתו זאת עיגן בסעיף 211 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982. לא נעתרתי לבקשתו זו ולו מהטעם שבית משפט קמא לא ראה את אותן תמונות, בוודאי שהבקשה הוגשה בשלב מאוחר מדי.

לגופה של החלטה, הנני סובר שהקשיים עליהם עמדתי בהכרעת דינו של בית משפט קמא מצדיקים זיכוי של המערער בדין ולו מחמת הספק וכך הנני עושה.

**ניתן והודע היום, ה' תמוז התשע"ד,
03/07/2014, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דויד